

1

STE TIENTAL

LEUKE

VOORDRACHTEN

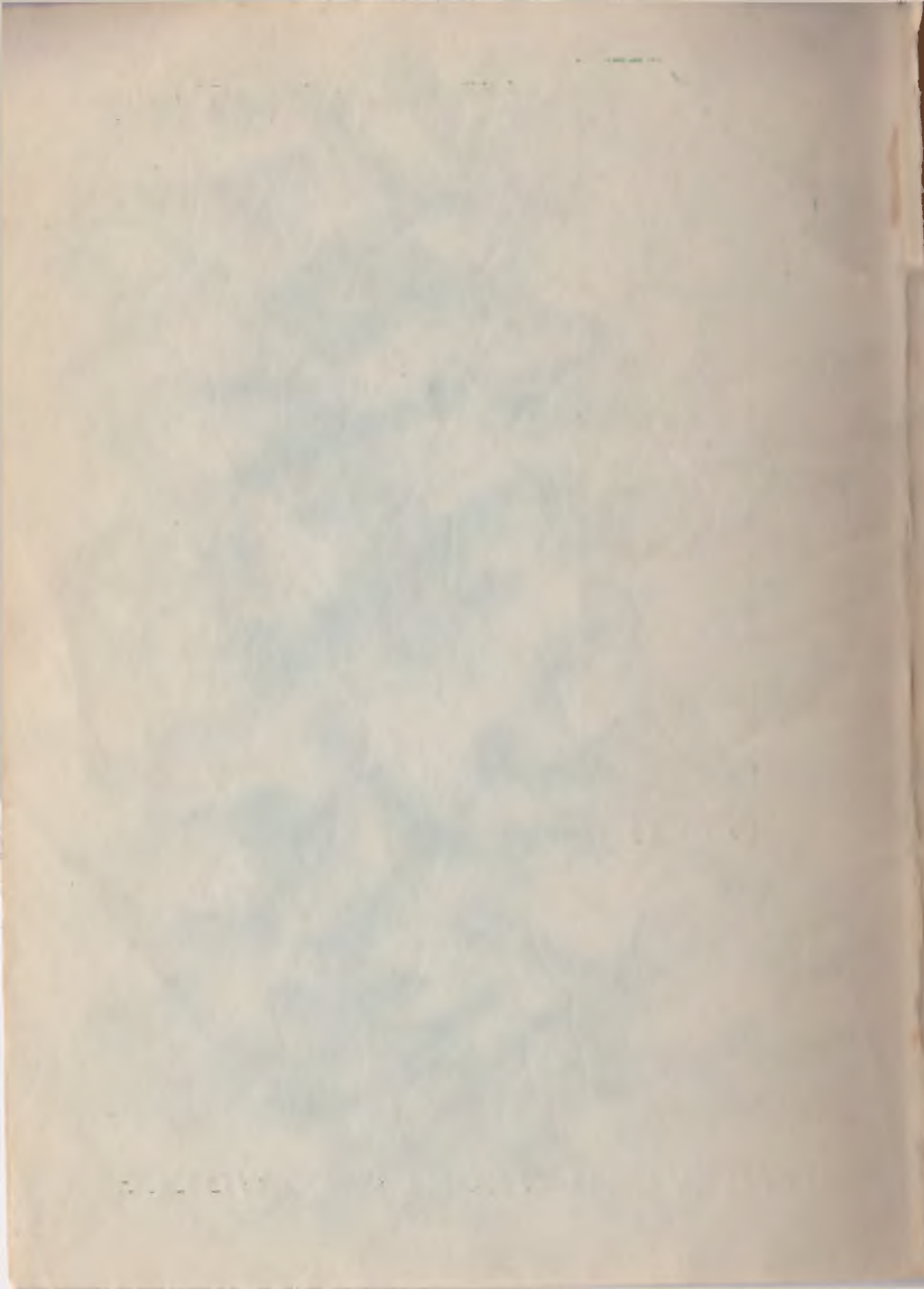
DOOR

Pé van Polderland

UITGEVERIJ „JACHIN” - ZWOLLE

1STE TIENTAL

LEUKE

VOORDRACHTEN

DOOR

BÉ VAN POLDERLAND

MET TEEKENINGEN

VAN JAN LUTZ E.A.

2e DRUK

UITGEVERIJ JACHIN" - ZWOLLE

DE ACTIEVE KOSTER.

Jan Kwartel is, het is geen schand',
Een weinig aan „de doove kant”
Den laatsten tijd.
Als hij ter kerk gaat: 't brengt verdriet;
Den dominé verstaat hij niet,
's Mans stem ten spijt.

Daarom blijft Jan den laatsten tijd
Maar thuis, in 's dooven eenzaamheid.
Hij vindt het naar.
Den pastor is het een gemis;
Hij peinst wat toch wel d' oorzaak is.
Het lijkt hem raar.

Daar hoort hij van de naaister Ka,
Die heeft het van d'r buurvrouw Na,
Waarom het is.
Dan geeft hij Jan een goeden raad:
„Waarom koop je geen apparaat?
„Dat helpt gewis!”

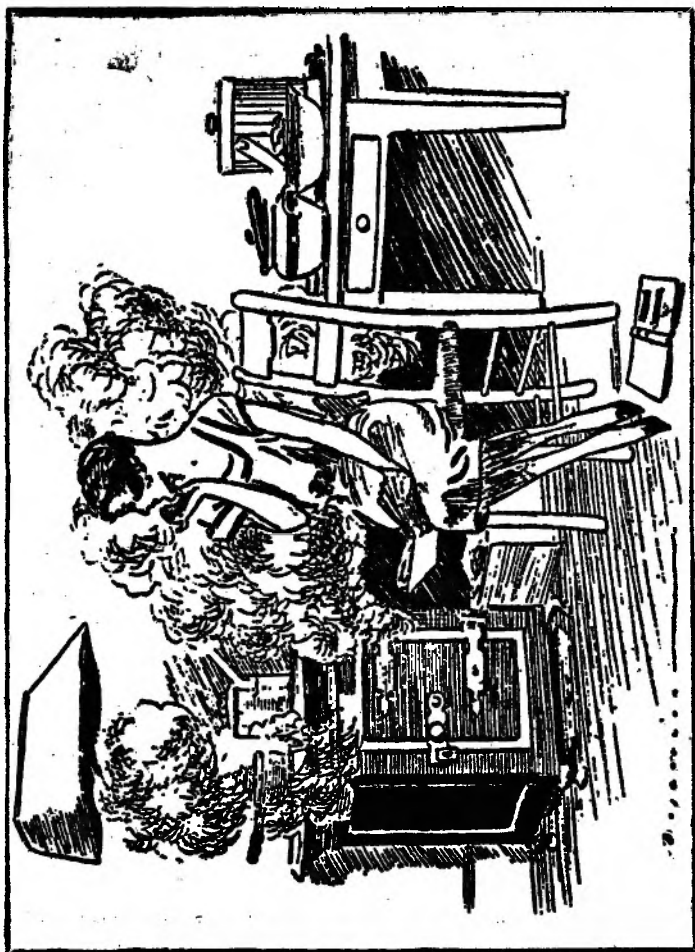

Jan luistert naar des pastor's raad;
Vandaar, dat hij dra stadwaarts gaat,
Om 't kunstig ding.
Hij staat verbaasd, wat rijke gunst
Zich openbaart in deze kunst.
Verwondering!

Daar gaat hij d' eersten Zondagmorgen
Weer kerkewaarts, want 't ding zal zorgen,
Dat hij 't verstaat.
Gewichtig draagt hij 't instrument.
Er is geen dorp'ling die het kent,
Men gist en raadt.

De koster, Harmen Kortbegrip,
Ziet juist, dat Jan z'n bank inwipt,
Met 't apparaat.
De koster denkt: wat moet dat nou?
Een toeter in het *Kerkgebouw*?
Die hoort op straat!

Die vent, vast haalt hij straks wat uit!
Hij neemt daarom een kloek besluit:
„k Waarschouw oe Jan!”
„Ai d' er ok maar iene keer op toet,
„Dan gaoi d'r uut, op staonde voet,
„Heur! Denk 't er an!”

VOLGENS 'T KOOKBOEK.

Truus van Tikken, de typiste
Van meneer van Haversloot,
Stapte voor een dag of veertien,
Hoopvol in de huw'lijksboot.

Zij, die altijd naar 't kantoor ging,
Zelden in de keuken keek,
Moest toen zelf haar potje koken.
Heusch! zij was volslagen leek.

Om nu toch te kunnen koken,
Heeft zij handig aangeschaft,
Een knap boek: „De eed'le Kookkunst”,
Een kookboek in een sterke kaft.

Eerst wou het wel niet erg vlotten,
Want zij maakte fout op fout.
Soms een halfverbrande biefstuk,
Dan aardappels zonder zout.

Zoo ging het de eerste dagen
Van haar echtelijken staat.
't Gaat nu reeds aanmerk'lijk beter,
Wat gewone kost aangaat.

Hendrik, haar doodgoeie kerel,
Heeft met waarlijk taai geduld,
D' eerste dagen na z'n trouwdag
Van haar kooksels maar . . . gesmuld.

Geloof maar, dat 't em bijster aanstaat,
Dat zij zoo'n promotie maakt.
't Kon ook zoo niet altijd blijven,
Hij was vast van streek geraakt.

Truus is zelf ook ingenomen,
Met haar vord'ring op het pad
Van de kunst in smaak'lijk koken,
Waarmee ze eerst zoo'n moeite had.

Nu is vandaag haar Mannie jarig.
't Spreekt vanzelf, — zij is niet mis! —
Dat zij tracht, om iets te maken,
Wat al extra lekker is.

Zij zal zich nu maar eens wagen
Aan het bakken van een taart.
Waarom zou zij 't niet probeeren?
Kom! Kom! dat loopt niet zoo'n vaart

Met het zoo gevreesd' mislukken!
Als men zich aan 't kookboek houdt,
Voor het samenstellen, bakken,
Wel, dan maak je nóóit een fout.

O, wat heeft die Truus een drukte
Met de sámenstelling al!
Ijv'rig is z' aan 't wegen, mengen,
Ingrediënten zonder tal.

Eind'lijk kan de taart in d' oven,
Die is flink op temp'ratuur.
Telkens kijkt ze maar in 't kookboek:
O wat is die Truus secuur!

Nu nog op het klokje kijken:
O, dat komt nu juist mooi uit,
't Lekkers kan precies gereed zijn,
Als haar Henk de voordeur sluit.

Want in 't kookboek staat heel duid'lijk:
't Bakken, dat duurt drie kwartier.
't Heeft zoo juist halfzes geslagen,
Kwart na zes is Henk wel hier.

Ondertusschen is ons Truusje
Al maar ijv'rig in de weer;
Als zij alles weer aan kant heeft,
Valt ze op een stoeltje neer.

Maar. . . . wat doet die oven nóú toch? . . . .
Walm en smook als roet zoo zwart,
Breken uit naar alle kanten.
Truus denkt: „Nou, die taart bakt hard!“ . . . .

Even kijkt ze weer in 't kookboek;
Ja! het staat toch duid'lijk daar,
En naar dat het klokje aangeeft,
Is de taart nog lang niet gaar.

Henk gaat opgewekt en vroolijk, —
Hij is nogal vroeg vandaag, —
Naar z'n Truuske en z'n huuske
Met een hongerige maag.

In de gang, waar hij z'n hoedje
Aan den kapstok deponeert,
Ruikt het zijns inziens niet lekker....
„'s Kijken, wat er aan mankeert”....

Truus zal in de keuken wezen,
Daarom opent hij de deur
Van de keuken, vol verwachting;
Bah! dat is een nare geur!

In de keuken op haar stoeltje,
Met het kookboek in de hand,
Zit daar Truus, die maar niet inziet,
Dat de taart reeds lang verbrandt.

„Kijk die oven toch eens walmen!
„Truus! zeg Truus!! wat doe je toch?”
„'k Ga een taart voor mannie bakken!
„Vijf minuten duurt het nog!”

DAT WAS HET.

Baron van Driel tot Hazeschoot
Bewoont een ad'lijk slot.
Hij heeft daarbij veel jachtterrein,
Met bosschen en met heide,
Met plassen en met weide,
Met kreupelhout en grot.

Natuurlijk doet Baron van Driel,
Ook heel erg veel aan jacht.
Hij heeft daarvoor uit Engeland,
Een fijn geweer, merk „Ever hit”,
Gekocht bij Master Allard Smith
Te Londen, meegebracht.

Baron van Driel is zeer gesteld
En tuk op hoff'lijkheid.
Hij heeft zoo graag, dat men maar roemt
Z'n kunnen en z'n daden.
Het is dan ook geraden,
Dat 't personeel hem vleit.

Tweemaal per week gaat de Baron
Met heel erg veel bombarie
Op jacht. Hij is dan vergezeld
Van huisknecht en koetsier,
Van kok en palfrenier,
Doch schiet. . . . geen larie!

Niet dat 't terrein geen wild hem biedt.
O neen, het is heel goed
Bevolkt met alle soort van wild.
Met hazen en konijnen,
Met eenden en patrijzen,
Met houtsnip en met koet.

Baron van Driel tot Hazeschoot
Schiets ongelukkig slecht.
Het ligt natuurlijk niet aan hem,
Wanneer zelfs vaak een lange jacht,
Noch pluim, noch veer hem bracht,
Doch telkens aan een knecht.

Want schieten kan hij zeldzaam fijn.
Schoot hij niet 't vorig jaar,
Hij mag er graag mee geuren,
Tien hazen en konijnen,
(daar neergezet aan lijnen)
En nog een eendenpaar?

Dit jachtseizoen heeft de Baron,
Ja vrienden, 't is heusch waar!
Nog niemendal geschoten.
Geen haas en geen konijn,
Of wat het ook kan zijn.
Hij vindt het vrees'lijk naar.

**„Zeg Henk!” zoo sprak Baron van Driel
Een van zijn knechten aan,
Nadat hij juist weer had gefaald
In 't treffen van een haas,
Want ook die vlugge baas,
Was er van door gegaan:**

**„Je weet het toch, ik schiet niet slecht”
„Denk slechts aan 't vorig jaar”
„Tien hazen in één middag, zeg!”
„Wie heeft die ooit bemachtigd.”
„'t Was toch verbazend prachtig.”
„En zeldzaam. Is 't niet waar?”**

**„Ik vind het zeer opmerkelijk,”
Sprak verder d' Hooge Baas,
„Want telkens schiet ik nu, 'k zie 't goed,”
„Vlak achter 't wild z'n staart,”
„Al heeft het nog zoo'n vaart!”
„Ook juist weer bij dien haas!”**

**En Hendrik, die z'n heer wel kent,
Die sprak: „Hier schuilt de fout
Baron! De hazen zijn dit jaar,
'k Geloof, dat 't daar aan schort:
Een handbreed wel te kort!”**

Z'n vriend kroop achter 't hout.

DE GEWENSCHTE SOKKENHOUDERS.

„Zeg man!”, zoo klonk als vast refrein
Op ied're wandeling;
„Zeg man!, je sokken zakken af!
„Hé!, wat vervelend ding!”

„Toe, trek je sokken eens wat op!
„Het staat zoo slordig, zeg!
„Dat is nu elken dag opnieuw!
„Ik schaam me op den weg!”

„Van avond ga je dadelijk
„'n Paar sokkenhouders koopen,
„Want zonder, heusch: het gaat niet meer,
„Dat zakt maar af bij 't loopen!”

„Wel tien keer op een wandeling
„Moet ik je daar op wijzen!”
„Bij C. & A., daar heb je keus,
„In kwaliteit en prijzen!”

't Was 't echtpaar Van der Sok-Korrekt.
Ze waren aan 't spazieren.
Ze deden het stipt elken dag,
Zoo tusschen drie- en vieren.

Wanneer het echtpaar wand'len ging,
Dan mocht ook Max, de hond,
Een buldog van het wreedste soort
Steeds mee het straatje rond.

Meneer hield dan het oog op Max,
Of hij ook soms wat pakte;
Mevrouw lette met groote zorg,
Of manliefs sokken zakten.

Eens op een keer kwam juist meneer,
De acht'bre burgervader,
— Een hartelijk en vriend'lijk heer —
Beweeg'lijk stappend nader.

En groetende nam Van der Sok
Het dopje van zijn knikker.
Mevrouw nikt' ook heel hoffelijk
Naar burgemeester Bikker,

Die zwaaiend met zijn wandelstok
Zijn haasten demonstreerde.
Dit was voor Max een duid'lijk sein,
Die 'n happartij begeerde.

Daar deed opeens de hond een greep
In edelachtbaar's pantalon,
En trok een halve pijp er af;
Geen schaar, die 't beter kon.

En *zichtbaar* was nu 't onderbeen
Voor elk aanwezig schouwer.
Hoe keurig glad zat toch die sok!!
Dank zij een sokkenhouder!!

Heer Van der Sok stond gansch versuft,
Want hij voorzag ellende.
Mevrouw zag slechts een gladde sok
Zooals haar man nooit kende.

En Burgemeester gaf een gil
En zette 't op een loopen.
„Kijk man!” zei M'vrouw Van der Sok:
„Zulke sokkenhouders moet je koopen!”

DE LIEFDE IS BLIND.

**Baas Willems, die is rentenier.
Voorwaar geen kwaad beroep.
Hij woont daar ginder! Zie je wel,
Dat huis, met hooge stoep?**

**Hij leeft er kalm en zeer tevree,
Bij kippen en bij duiven.
Teelt zelf z'n groente en z'n ooft,
En heeft een kast met druiven.**

Van al z'n pluimvee houdt hij 't meest
Van zijn mooie duiven.
Hij heeft er vreemde rassen bij,
Zelfs met groote kuiven.

En midden in z'n fraaien tuin,
Daar staat het duivenslag,
En telkens komt de baas er bij,
Wel tien keer op een dag.

O wee! als 't een of ander dier
Zijn duiven wil belagen!
Daarom ziet men zoo vaak de baas,
Achter de katten jagen.

Die beesten vindt hij 't grootste tuig,
Uit heel het dierenrijk.
En menig plots' vermiste kat,
Geeft hiervan duid'lijk blijk.

Juffrouw Roos, een oude vrijster,
Woont aan hetzelfde pad.
Zij heeft geen kippen, ook geen duif,
Doch Toni, een valsche kat.

Vaak sluipt dat leelijk monster,
Als een verrader rond.
Likkebaardend als zij duiven
Ziet scharr'len op den grond.

In een der hokjes van het slag,
Zit een kostbaar broedsel.
Buurvrouw's Toni sluipt wat rond,
Heeft veel trek in voedsel.

Ik ga eens kijken, denkt de poes,
Bij de jonge duifjes.
Kom! 'k trakteer mij nu eens fijn;
Het zijn malsche kluijjes.

De kat zit dra op 't duivenslag
En loert fel door de gaten.
Zij dringt en wringt er zich doorheen;
Twee duifjes 't leven laten;

Verhuizen naar de poesenmaag.
De arme jonge vogels! . . .
't Is goed, dat Willems is van huis,
Beschoot haar vast met kogels.

Maar als de wreede onverlaat,
De kooi wil gaan verlaten,
Dan kan zij met haar dikke buik
Niet weer door de gaten. . . .

Ze zit gevangen heel den dag,
Met den staart naar buiten,
En Juffrouw Roos, die ziet het aan,
Door haar kamerruiten.

Nu zit dat arme stomme dier,
Heel den dag gevangen.
Zoo zonder melk. De paal is hoog,
Wat moet zij toch aanvangen?

Wacht! daar hoort ze Willems komen,
Die doet haar graag plezier.

Baas Willems wandelt door z'n hof,
En kijkt nu daar, dan hier.

Natuurlijk wordt het duivenslag,
Ook ditmaal niet vergeten.
Hij stapt er opgewekt naar toe.
Man! je moest 't eens weten!

Wat steekt er daar toch uit dat gat?
Bij 't kostbaar duivenpaar ?
Het gaat er telkens op en neer!
Verdraaid!, dat is toch raar!

Het zal toch niet dat monster zijn
Van Buurvrouw van hiernaast?

Op eens gestommel achter 't schut,
Dat hem nog meer verbaast.

Zie! daar verschijnt, vlak boven 't schut,
Juffrouw Roos d'r tronie.
Ze houdt een bakje in haar hand,
Wijst meteen naar Toni;

„Zie eens, mijn lieve schat,
„Zit heel den dag gevangen reeds;
„Ze kan niet weer door 't gat!
„De stakker heeft er zeker trek,
„Ze krijgt ook dorst als elk!
„Toe geeft U alsjeblijft aan haar,
„Dit bakje versche melk!”

DE BEZORGDE ECHTGENOOTE.

De dakgoot van Jan Krijn z'n huis,
Die was verstopt; dat was een kruis.
    Kwam er een bui,
Dan goot het water maar gestaag
Al plassend-pletsend naar omlaag,
    Zoo langs de pui.

De regenbak, die bleef maar leeg,
En anders: 't water daad'lijk steeg....
    Toen echter niet.
En juffrouw Krijn, wijl voor haar wasch,
Dit water gansch onmisbaar was,
    Die had verdriet.

„Och mannie!” sprak zij op een keer,
„Je hebt vrijaf, neem nu de leer,
    „En ga 's kijken,
„Wat of er mangelt aan die goot!”
„Als jij me nu eens hulpe boodt,
    „Dat zou me lijken?”

Krijn, wien het ging als elken man,
Als hij z'n vrouw plezieren kan:
Hij deed het graag.
Hij wist het bij ervaring reeds,
Dat zij 't beloond', zij gaf dan steeds
Wat voor z'n maag.

En dus nam Krijn de ladder aan,
En ras zag men hem boven staan,
Gaf stoot op stoot. . . .
De ladder in het losse grint
Schoot onderuit, maar Krijn gezwind,
Greep aan de goot.

O wee, daar hing nu d'arme Krijn
Al bung'lend in de zonneschijn,
Ver boven d' aard.
En onder Krijn, in kleine potjes,
Daar stonden bloemen, juf d'r dotjes,
Haar heel veel waard.

„O man! o man, wat ongeluk:
„Je valt nog al m'n bloempjes stuk!”
„Blijf hangen!”
„Ik neem dan eerst m'n bloempjes weg,
„Wat onvoorzichtig toch, o zeg,
„Blijf hangen!”

En juffrouw Krijn rukt' uit den grond
De potjes, tot er geen meer stond.

Ze redde allen.

Toen zij haar schat geborgen zag,
Riep zij omhoog: „Klaar man! je mag
„Je laten vallen!”

NATUURGETROUWE KUNST.

Mevrouw Putter-geboren Kooy
Houdt vreemde vogels, zeldzaam mooi,
In diverse soorten.
Zoo had zij ook een kakatoe,
Gekregen van haar lieve Moe
Mevrouw Kooy-Van Poorten.

Nu is onlangs dat mooie beest,
Het is maar heel kort ziek geweest,
Plotseling gestorven.
Dat deed mevrouw heel veel verdriet,
Want deze altijd leuke Piet,
Had heur hart verworven.

Hoe moest ze om haar liev'ling rouwen,
Die zij zoo vaak mocht kopjekrauwen.
Wat had hij dat toch graag....
Haar man sprak: „Laat die lieve schat
„Toch prepareren in de stad,
„Bij prepareur Van Staag!”

Mevrouw vond dit een goede raad,
En even later liep z' op straat
Met haar droeve vrachtje.
Meneer Van Staag had veel beklag:
„Wat een verlies!”, riep „wee en ach!”
Met 'n inwendig lachje.

„Uw lieve vogel wordt heel net,
„Natuurgetrouw weer opgezet,
„In mooien vluggen stand!”
Mevrouw ging erg getroost weer heen,
Hoewel het scheiden moeilijk scheen
Van het zoo dierb're pand.

Meneer Van Staag bracht na een week
Het dier terug en heusch: het leek,
Of het beest weer leefde.
Mevrouw kreeg telkens het idee,
Dat leuke Piet weer heel tevreë
Door de kamer zweefde.

Toen echter na een week of wat,
Mevrouw was voor plezier uit stad,
Zij ging wederkeeren,
Toen zag ze tot haar grooten schrik:
Haar Piet was kaal, onoogelik,
Bijna zonder veeren.

Want deze lagen op den grond,
En dwarrelden maar in het rond,
Vlak voor haar voeten.
„Dat is de prepareur z'n schuld!
„Zoo'n nare vent, 't wordt niet geduld,
„Dat zal hij boeten!”

Mevrouw stooft met haar kalen schat
De straat op. Zag geen droog geen nat,
Door elk nagekeken.
„Foei man, is dat nu geen schandaal!
„M'n arme Piet is nu al kaal,
„Slechts na lutt'le weken!” . . . .

„O nee mevrouw, da 's geen bedrog,
„Da 's *zuiver kunst*. Het toont U toch
„Ons prima werk, is 't niet?”
„Want *alle* vogels ruien nou,
„Onze kunst is *natuurgetrouw*,
„Daarom ruit ook uw Piet!”

WAT MEN WENSCHT, GELOOFT MEN GAARNE.

Mevrouw Sireen-Van Gillensteijn,
Die zingt beslist reuachtig fijn,
Dat is althans *haar* meening.
Vanzelf: meneer Sireen, haar man,
Die vindt ook, dat zij 't heel best kan;
Hij helpt haar bij de training.

Hij vindt zichzelf een Virtuoots,
In 't pianospel een bolleboos;
Mag graag haar begeleiden,
Wanneer zij zingt een aria
Van Händel, Bach of Smetana,
Tot oef'ning voor hun beiden.

De bureu van dit „kunstig” paar,
Die worden van 't lawaai soms naar.
Want al dat ijs'lijk gillen,
En dat gepieng-pang zonder end,
— Waaraan men toch maar zoo niet went —
Is vaak om van te rillen.

Nu wordt er naast 't lawaaiig huis
't Gebouw gezet van 't Groene Kruis.
Men is al aan het verven
De deuren, ramen en de goot,
In groen en zwart, in geel en rood;
Dat doet firma van Werven.

Die firma heeft een groote zaak,
En werkt des zomers dan ook vaak
Wel met een tiental knechten.
Men heeft daaronder prima lui,
Maar and'ren geven steeds de brui
Aan 't werk; dat zijn de slechten.

Die luist'ren steeds maar of de fluit,
Het sein tot schaften geeft, heel luid.
Da's hun een lieve klank!
Zij dalen van de ladders ras
En stappen met versnelden pas
Naar huis, om spijs en drank.

Zoo werkt er aan dit nieuwe huis,
Je weet: 't gebouw van 't Groene Kruis,
Ook een der knechts, genaamd: Jan Traag.
Hij staat juist boven op de leer,
Strijkt langs de goot saai heen en weer,
Daar is zijn werk van daag.

De verf is taai, strijkt moeilijk uit,
Jan denkt, 'k hoop maar dat gauw de fluit
Van schaften zich laat hooren.
Dat is wel voor den tragen man
Het zoetste wat hij hooren kan.
Niets kan hem meer bekoren.

Meneer Sireen en zijne gâ,
Die geven juist een aria,
Waarvan zij studie maken.
Zij denken daarmee op het feest,
De bruiloft bij het echtpaar Leest,
Erg in 't gevlei te raken.

Mevrouw gilt als een schelle fluit;
Wel, menschenlief, wat haalt ze uit;
Gaapt als een bakkersoven.
Meneer op zijn pianokruk
Is één beweeg, valt van geluk
Op 'n haar na onderstboven.

Zoo gaat het nu maar ongestoord
Van acht'ren aan, in een eind voort.
Mevrouw vindt zich een merel.

Wat of Jan Traag van morgen doet;
Geen mensch begrijpt z'n hand'ling goed;
't Is toch een rare kerel!

Reeds driemaal gleed hij naar beneên,
Had groote haast zooals het scheen,
Om dan weer kalm te stijgen.
Zoo voet voor voet en sport na sport,
Net of hij zoo zijn tijd verkort:
Hij moet er haast van hijgen.

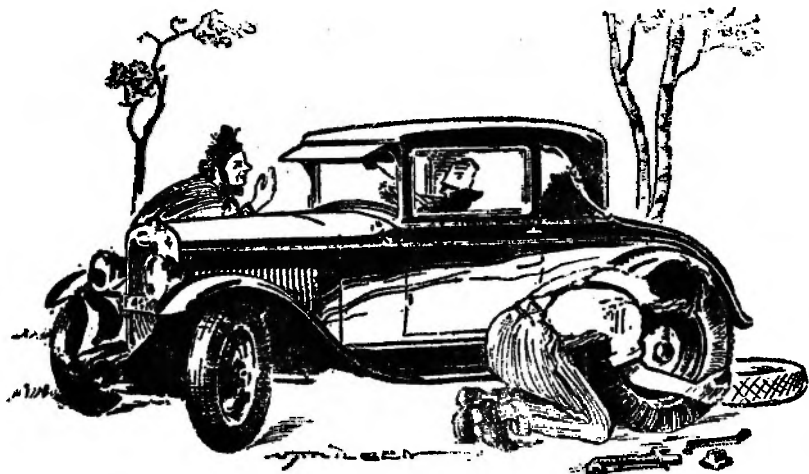
Daar haalt mevrouw weer duchtig uit.
Jan denkt, is dat nu *toch* de fluit!
Nee!! Wacht, ik zal 't haar leeren!
Dat dwaze wijf, dat galmt maar door,
'k Wed dat ik straks de fluit niet hoor,
En schafttijd moet ontberen.

Nu glijdt hij weer opnieuw omlaag,
Zet pot en verkwast naast de haag,
Knijpt strak z'n lippen saam,
Neemt nu de ladder van den wand
En plaatst die aan den overkant,
Juist onder 't open raam.

Heel vlug, zooals hij nimmer doet,
Klimt Jan omhoog, een rooie gloed
Van kwaadheid kleurt zijn kaken.
Hij steekt z'n hoofd door 't open raam
En ziet daar man en vrouw te saam,
Die al maar studie maken.

Dan roept hij door de kamer luid:
„Is dat gegil nou nog niet uit?”
„'k Kan zoo de fluit niet hooren!”
„Reeds driemaal was ik in de waan,
„Dat ik al fijn naar huis kon gaan;
„Zoo klonk 't gegil m' in d' ooren!”

HET BEZORGDE OUDJE.

De burgemeester van Kwadijk
Ging met zijn vrouw eens toeren,
Gezeten in hun Super-six,
Ontvluchtten zij hun boeren,

Ze reden door een welig oord,
Met schitt'rende landouwen.
Mevrouw, die was er gansch verrukt,
Ook over de gebouwen.

De burgervader achter 't stuur,
Beheerscht' zijn car volkomen.
Daar juist had hij dien rechten weg,
Eens nieuwerwetsch „genomen”.

Bij 't nad'ren der provinciestad,
Had hij de vaart verminderd.
Werd kort daarop door autopech
In 't verdergaan verhinderd.

Een achterband gaf met een zucht
Natuur zijn inhoud weder.
„Ach man! wat is dat spijtig zeg!”
Zoo klaagde mevrouw Feder.

„Och kom! zoo erg is het nog niet!”
Sprak Kwadijks magistraat,
„Ikzelf verwissel even 't wiel!”
„'k Wed, dat het heel best gaat!”

Meneer nam toen 't reservewiel,
En de gereedschapstasch,
Nadat hij eerst zich had ontdaan
Van hoed, en vest, en jas.

Hij mierde wat aan 't achterwiel:
Wat zat dat alles vast!
Hij kroop er onder, — kroop er naast
Lam, dat dat nu niet past!

De reparatie nam geheel
Z'n denken in beslag.
Hij kroop maar rond 't defecte wiel,
Of-tie in zijn kamer lag.

De waardigheid werd bij meneer
Zeer door het stof belaagd:
Hij transpireerde als een paard....
Ach! was hij maar geslaagd.

Z'n haren hingen in 't gezicht.
Hij zag er schunnig uit.
Voorwaar hij sloeg een gek figuur.
Hij was met recht: „d'r 's uit”.

Mevrouw bemerkt' van heel 't geval
Geen zier. Ze las heel knusjes
Voor tijdverdrijf het nieuwe boek
Gekregen van haar zusjes.

Ginds op den weg liep oude Kee.
Juist kwam ze van de stad,
Waar zij op 't groote postkantoor
Haar rente ontvangen had.

Ze zag de auto bij den weg,
En de lezende mevrouw
Daarin, heel chique en fijn.
Kee dacht: „wat moet dat nou”.

Zeker wil mevrouw eens lezen
En genieten van het weer,
Dat ze daarom hier zoo stil staat
Hier, zoo buiten het verkeer.

Maar wat was dat? Achter d' auto
Zat zoo waar, 'n ongure klant,
Al maar rukkend aan de wielen.
Kee vond dit wel zeer estrant.

En zij, die vaak in kranten las
Van 't slechte volk van thans,
Ze dacht: „die poespas bij dat wiel,
Die waagt daar weer een kans!”

„Een auto-band is immers duur,
„Hij wil er vast een gappen,
„Maar 't zal je niet gelukken man,
„Ik ga 't mevrouw verklappen!”

Zacht sloop ze om de auto heen
Toen sprak de oude ziel:
„Mevrouw! daar zit een gemeene vent
Te peut'ren aan uw wiel!”

DE VLUGGE LEERLING.

Meester, in zijn grijs colbertje,
Stond doceerend voor z'n klas;
Vertelde van de landsregeering
Van nu, en hoe het vroeger was.

Heel sekuur besprak de meester
Het ontstaan van eene wet.
Hoe die door een der ministers
Eerst wordt in elkaar gezet.

Daarna wordt hij in de Kamers
Verdedigd en becritiseerd,
Terwijl daarna de stemming uitmaakt,
Of de wet wel wordt begeerd.

Is een wet nu aangenomen
Door de Kamers Twee en Een,
Dan rest nog de onderteek'ning
Van de Koningin alleen.

Spoedig treedt de wet in werking,
Wordt dan in practijk gebracht.
Soms hoort men dan over 't nieuwe
Meen'ge zucht en meen'ge klacht.

Na de les van wet en wetten,
Waarbij goed geluisterd was,
Volgde 't uur der natuurkunde,
Naar den rooster van de klas.

Ditmaal ging het wel bijzonder
Over 't punt „de Zwaartekracht”.
Meester deed maar alle moeite
Te voorkomen deze klacht:

„Meester! 'k heb het niet begrepen,
„Wat U daar juist hebt gezegd!”
Neen! hij wou 't genoeg smaken,
Dat hij 't klaar had uitgelegd.

„Kind'ren! sprak hij, „wilt onthouden,
„Dat de wet der zwaartekracht
„Ons hier op deez' aarde vasthoudt,
„Als een ongeziene macht!”

Heel de klas zat te verwerken
Meesters kort doch zwaar betoog,
Toen opeens Jan van den Polboer
Vlug z'n vinger stak omhoog.

„Meester!” sprak hij „toen die wet. . . . eh,
(En hij keek verheugd in 't rond)
„D'r nog niet was; waardoor bleven
„Toen de menschen op den grond?”

INHOUD

De actieve koster	blz. 3
Volgens 't koekboek	„ 7
Dat was het	„ 11
De gewenschte sokkenhouders	„ 15
De liefde is blind	„ 19
De bezorgde echtgenoot	„ 25
Natuurgetrouwe kunst	„ 29
Wat men wenscht, gelooft men gaarne	„ 33
Het bezorgde oudje	„ 38
De vlugge leerling	„ 43

Kent U reeds het Maandblad „*Lezen en Voordragen*” onder Redactie van Arie Post? Hierin worden geregeld nieuwe voordrachten gepubliceerd in ernst en luim, voorzien van waardevolle aantekeningen.

Abonnementsprijs slechts f 1.60 per half jaar. Vraag eens een gratis proefnummer.

Wat de Lezers van L. en V. zeggen:

Wordt abonné op „L. en V”!

Graag doe ik aan dien oproep mee!

Wie het tijdschrift zagen, behoeften nooit te
vragen

Wat ze zouden lezen en voordragen!

Bever, Bas, De Groot en Clinge Doorenbos

Geven U verzen, vast en los!

Het wordt geredigeerd door Arie Post,

Terwijl het jaarlijks slechts f 3.20 kost.

„*Lezen en Voordragen*” moet er in:

Bestelt het dus *heden* bij „Jachin”!

H. H. te D.

VEURDRACHTEN.
(Geldersch dialect).

Wi'j heb op de vereeniging veurdrachten met
heupe,
En zoo now en dan lêst ze d'r is wat veur.
Moar een hoop kan 'k met de noam van rom-
mel deupen,
Want ze goat deur 't eene oor in, en deur 't
andere weer deur.
Moar a'w uut „*Lêzen en Veurdragen*” begint,
Dan luustere wi'j allemoale gezwind.

E. J. B., — te S.

Wie kent en leest,
„*Lezen en Voodragen*” niet?
Dat toch wel 't meest
Van alles ons biedt.
't Is ernst en luim
Heel aardig bij elkaar
In één woord:
„*Lezen en Voodragen*”
Is een pracht exemplaar.

Mej. JANTJE WAGENAAR.

Heerhugowaard
(Zuid) A 38.

